

ρό ἄρκετό γιὰ τὸ λαὸ καὶ χόρτα γιὰ τὰ ζῶα;»
Ἡ Ἰστάρ ἀπάντησε:

«Ἐγὼ φυλάξει σπὸρο γιὰ τὸ λαὸ, χόρτο γιὰ τὰ ζῶα γιὰ ἑπτὰ χρόνια κέλυφος χωρὶς τὸ σπὸρο εἶναι σπὸρος ἄρκετὸς καὶ χόρτο ἄρκετό».

Ἔτσι ὁ Ἄνου ἔπλωσε τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανὸν γιὰ τὴν Ἰστάρ τὴν κόρη του. Ὁ Ταῦρος ἔπεσε στὴ γῆ. Μὲ τὸ πρῶτο του ρουθούνισμα σκότωσε ἑκατὸ ἀνθρώπους, καὶ πάλι σκότωσε διακόσους, σκότωσε τρακόσους· μὲ τὸ δεύτερο ρουθούνισμά του ἑκατοντάδες ἀκόμη πέσανε νεκροί· μὲ τὸ τρίτο του ρουθούνισμα ὄρμησε στὸν Ἐνκιντοῦ, ὅμως αὐτὸς ξέφυγε πλάγια καὶ πήδησε πάνω στὸν Ταῦρο καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ κέρατα. Ὁ Ταῦρος τ' Οὐρανοῦ ἄφρισε στὸ πρόσωπό του, τὸ ἔξυσε μὲ τὸ παχὺ τῆς οὐράς του. Ὁ Ἐνκιντοῦ φώναξε στὸ Γίλγαμές:

«Φίλε μου, καυχθῆκαμε πῶς θ' ἀφήσουμε πίσω μας ὀνόματα ποὺ θὰ μείνουν. Τώρα μπήξε τὸ σπαθὶ σου ἀνάμεσα στὸν τράχηλο καὶ τὰ κέρατα».

Ἔτσι ὁ Γίλγαμές ἀκολούθησε τὸν Ταῦρο, ἄρπαξε τὸ παχὺ τῆς οὐράς του, ἔμπηξε τὸ σπαθὶ του ἀνάμεσα στὸν τράχηλο καὶ τὰ κέρατα καὶ ἔσφαξε τὸν Ταῦρο. Ὅταν εἶχαν πιά σκοτώσει τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ, τοῦ ἔγαλαν τὴν καρδιά, κι οἱ ἀδελφοὶ ἀναπαύτηκαν.

Ἀλλὰ ἡ Ἰστάρ σηκώθηκε κι ἀνέθηκε στὸ μεγάλο ταῖχο τῆς Οὐρούκ· πήδηξε στὸν πύργο καὶ πρόφερε κατάρρα: «Ἀλίμονο, στὸ Γίλγαμές, ποὺ μὲ περιφρόνησε καὶ σκότωσε τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ». Ὅταν ὁ Ἐνκιντοῦ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔσκιωσε τὸ δεξιὸ μὲρὸ τοῦ Ταύρου καὶ τῆς τὸν τίναξε στὸ πρόσωπο λέγοντας:

«Ἄν μπορούσα νὰ σὲ πιάσω στὰ χέρια μου, αὐτὸ θὰ σοῦ 'κανα, καὶ θὰ σοῦ 'δινά μὲ τ' ἄντερο στὸ πλευρό».

Τότε ἡ Ἰστάρ συγκάλωσε τὸ λαὸ τῆς, τὰ κορίτσια τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, τίς πόρνες τοῦ ναοῦ, τίς εἰσάρες. Πάνω ἀπ' τὸ μὲρὸ τοῦ Ταύρου τ' Οὐρανοῦ ἀρχίσαν θρῆνο.

Μὰ ὁ Γίλγαμές κάλεσε τοὺς μεταλλουργούς, τοὺς ὀπλοηγούς, ὅλους τοὺς μαζί. Αὐτοὶ θαυμάσανε τὰ τεράστια κέρατα. Ἦταν περασμένα μὲ λάπις λάζουλι δυὸ δάχτυλα παχύ. Ἦταν τὸ καθένα τους δεκαπέντε κιλά βαρὺ, καὶ χῶραγαν ἑξὶ μέτρα λάδι, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸ φύλακα θεὸ τοῦ Λουγγουλμπάντα. Ὅμως ἔφερε τὰ κέρατα μὲς στὸ παλάτι καὶ τὰ κρέμασε στὸν ταῖχο. Μετὰ πλύνανε τὰ μαλλιά τους στὸν Εὐφράτη, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φύγανε. Προχώρησαν μέσ' ἀπ' τοὺς δρόμους τῆς Οὐρούκ, ὅπου εἶχαν οἱ ἥρωες μαζευνεῖ νὰ τοὺς δοῦν, κι ὁ Γίλγαμές φώναξε στὰ κορίτσια τοῦ τραγουδιοῦ:

«Παῖδες εἶναι ὁ πιὸ λαμπρὸς στοὺς ἥρωες, ποῖος εἶναι ὁ πιὸ ξεχωριστὸς στοὺς ἄντρες;».

«Ὁ Γίλγαμές εἶναι ὁ πιὸ λαμπρὸς στοὺς ἥρωες, ὁ Γίλγαμές εἶναι ὁ πιὸ ξεχωριστὸς στοὺς ἄντρες».

Καὶ τώρα ἦταν φαγοπότι, γιορτασμός, γὰρ μὲς στὸ παλάτι, ὥσπου οἱ ἥρωες ξεπλώσαν στὰ κρεβάτια τοὺς ν' ἀναπαυτοῦν.

Ξάπλωσε κι ὁ Ἐνκιντοῦ νὰ κοιμηθεῖ κι εἶδε ἕνα ὄνειρο. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του νὰ πεῖ στὸν ἀδελφὸ του τ' ὄνειρό του.

«Ὡ φίλε μου, γιατί οἱ μεγάλοι θεοὶ κάθονται ὅλοι στὸ συμβούλιο;».

Ὅταν ἦρθε ἡ μέρα εἶπε ὁ Γίλγαμές:

«Ὡχ, ὄνειρο ποῦ εἶδα ἀπόψε. Ὅλοι οἱ θεοὶ, ὁ Ἄνου, ὁ Ἐνλίλ, ὁ Ἐσα κι ὁ Σαμὰς κάθονται σὲ συμβούλιο κι ὁ Ἄνου εἶπε στὸν Ἐνλίλ:

Ἄφου σκοτώσανε τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ καὶ σκότωσαν τὸ Χουμπάμπα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο πρέπει νὰ πεθάνει· ἄς εἶναι αὐτὸς ποὺ γύμνασε ἀπ' τὸ κέδρο τὰ βουνά. Μὰ ὁ Ἐνλίλ εἶπε: «Ὁ Ἐνκιντοῦ θὰ πεθάνει, ὁ Γίλγαμές δὲ θὰ πεθάνει». Τότε ὁ λαμπρὸς Σαμὰς ἀπάντησε στὸν ἥρωα Ἐνλίλ: «Μὲ προσταγὴ μου σκότωσαν τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ καὶ τὸ Χουμπάμπα καὶ τώρα ὁ Ἐνκιντοῦ πεθαίνει κι ἄς εἶναι ἁθῶς;».

Μὰ ὁ Ἐνλίλ εἶχε μανιάσει μὲ τὸ Σαμὰς: «Κόψε μέρα ὥς τὰ τώρα κατέβαινες κάτω κοντά τους, καὶ γι' αὐτὸ μιλάς!».

Ἔτσι ὁ Ἐνκιντοῦ ἔπεσε ἄρρωστος καὶ κοιτόνταν μπροστὰ στὸ Γίλγαμές· τὰ δάκρυα του κυλούσανε πετάμι. Ὁ Γίλγαμές τοῦ εἶπε:

«Ὡ ἀδελφὲ μου, ἀγαπημένε μου ἀδελφὲ, γιατί μ' ἀφήνουν γιὰ νὰ πάρουν σένα;». Εἶπε πάλι:

«Πρέπει νὰ κάθομαι στοῦ πνεύματος τὴν πόρτα δίπλα στοῦ νεκροῦ τὸ φάντασμα, ποτὲ μου πιά τὸν ἀγαπημένο μου ἀδελφὸ νὰ μὴ ξαναῖδῃ;».

(Συνεχίζεται)

